

POSTANOWIENIE

Dnia 26 września 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

w sprawie rozpoznania zażalenia **J. F.**
na postanowienie prokuratora Prokuratury Rejonowej w K.
z dnia 28 grudnia 2017 r. o umorzeniu śledztwa, sygn. akt PR2 DS. [...],
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 26 września 2018 r.
na posiedzeniu w przedmiocie wniosku Sądu Rejonowego w K.
zawartego w postanowieniu
z dnia 21 czerwca 2018 r., sygn. akt II Kp [...]
o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu równorzędnemu sądowi
na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

przekazać sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w R.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 21 czerwca 2018 r. Sąd Rejonowy w K. wystąpił do Sądu Najwyższego o przekazanie do rozpoznania w trybie art. 37 k.p.k. innemu równorzędnemu sądowi zażalenia J. F. na postanowienie prokuratora Prokuratury Rejonowej w K. z dnia 28 grudnia 2017 r. o umorzeniu śledztwa, sygn. akt PR2 Ds. [...], w sprawie przekroczenia uprawnień i niedopełnienia obowiązków przez funkcjonariuszy Policji, wskazanych imiennie sędziów i prokuratorów okręgu [...] na szkodę J. F. w latach 2002 – 2017, tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k. Na postanowienie to wniósł zażalenie J. F., zaś właściwym do rozpoznania tego zażalenia sądem jest Sąd Rejonowy w K.

We wniosku sąd właściwy wskazał, że skoro odmowa wszczęcia śledztwa dotyczy domniemanych przestępnych czynów sędziów orzekających w Sądzie

Rejonowym i Okręgowym w K. z którymi wszystkich sędziów orzekających w Sądzie Rejonowym w K. łączą relacje zawodowe i koleżeńskie, popełnionych w związku z pełnionymi obowiązkami służbowymi, to rozpoznanie zażalenia w tym Sądzie mogłoby wywołać w opinii publicznej subiektywne wrażenie braku warunków do jego bezstronnego orzekania.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Inicjatywa Sądu Rejonowego w K. jest zasadna i zasługuje na uwzględnienie. Niejednokrotnie podnoszono w orzecznictwie Sądu Najwyższego, że przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu, w trybie art. 37 k.p.k., jako odstępstwo od fundamentalnego prawa do rozpoznania sprawy przez sąd właściwy miejscowo, jest możliwe tylko w zupełnie wyjątkowych przypadkach, kiedy silne względy związane z dobrem wymiaru sprawiedliwości za takim właśnie przekazaniem przemawiają.

Tego rodzaju sytuacja występuje w niniejszej sprawie. Sąd Rejonowy w K. stanął w niej przed koniecznością rozpoznania zażalenia J. F. na postanowienie o umorzeniu śledztwa dotyczącego przestępstw rzekomo popełnionych m.in. przez sędziów tego Sądu, jak również sędziów orzekających w Sądzie Okręgowym w K.. Z tego też względu, w ocenie Sądu Najwyższego, pozostawienie tej sprawy do rozpoznania w sądzie właściwym do jej rozpoznania (według karnej ustawy procesowej) mogłoby wywołać, tak u samego J. F., jak i w odbiorze społecznym, wprowadzić subiektywne, ale – w tych warunkach – racjonalne, przekonanie o braku warunków do bezstronnego jej rozpoznania przez ten sąd (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 października 2008 r., IV KO 116/08, OSNwSK 2008, poz. 2077). Nie bez znaczenia – dla takiej oceny – jest przy tym i to, że owe zaistniałe zaszłości związane z usytuowaniem służbowym sędziów, których owe zarzuty skarżącego dotyczą, w sądzie miejscowo i rzeczowo właściwym do rozpoznania przedmiotowego zażalenia, a także w sądzie nad nim instancyjnie nadrzędnym nie tylko mogłoby upowszechnić w odbiorze społecznym to, nie służące dobru wymiaru sprawiedliwości przekonanie o braku możliwości bezstronnego i obiektywnego rozpoznania tej sprawy w tymże sądzie, ale także wpływać na samą swobodę orzekania i rzetelnego rozpoznania tej sprawy. Wprawdzie prawdą jest to, że każdy sędzia swoim niezawisłym i rzetelnym

działaniem może zasadność takich opinii skutecznie zweryfikować, niemniej jednak – przy zaistnieniu określonych uwarunkowań faktycznych, takich jak te stwierdzone *in concreto* – nie można tylko dlatego (co do zasady) je ignorować przy rozpatrywaniu złożonego w trybie art. 37 k.p.k. wniosku i wyłącznie z tego powodu podważać ich istotność. Tego rodzaju spekulacje i domniemania z pewnością bowiem nie służą dobru wymiaru sprawiedliwości, w rozumieniu tegoż przepisu. Tym samym samoistnie przemawiają za potrzebą skorzystania z przewidzianej w nim instytucji.

W konsekwencji, okoliczności te, nawet przy zauważonym braku obiektywnych powodów do powątpiewania w bezstronność sędziów Sądu Rejonowego w K., prowadzą jednak do uznania, że w interesie wymiaru sprawiedliwości leży rozpoznanie przedmiotowej sprawy przez sąd inny niż właściwy, najlepiej zaś sąd położony poza obszarem właściwości Sądu Okręgowego w K., tj. Sąd Rejonowy w R.. Wybór tego Sądu jest też podyktowany tym, iż przed tym to Sądem toczy się sprawa przeciwko J. F. o sygn. akt IX K [...], w której został on oskarżony o przestępstwa z art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 231a k.k. i art. 212 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., których to miał się on dopuścić na szkodę sędziów orzekających w Sądzie Rejonowym w K..

Nie sposób nie uznać, iż ta okoliczność tym bardziej dowodzi konieczności przekazania niniejszej sprawy do rozpoznania innemu równorzędnemu sądowi.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.